

alaján az erre a célra tartalékolt összegeket is. Nem vehette figyelembe a bíróság az 1923. évi szeptember hó 5-én tartott igazgatósági ülés jegyzőkönyvében foglaltakra történt hivatkozást sem, mert ez a jegyzőkönyv csak azt tartalmazza, hogy az igazgatóság a gyárberendezés felújítására szolgáló új tartalékalap létesítését indítványozza és ezen általános megjelöléssel szemben a fentidézett igazgatósági jelentés minden kétséget kizáróan jelöli meg a szóbanforgó tartalék célját és rendeltetését és miután a K. T. 179. §-a alapján illetékes közgyűlés a jelentést elfogadta és a mérleget megállapította, a közgyűlés határozatával szemben az igazgatóság indítványa nem lehet döntő oly esetben, amidőn ez a határozat teljesen világos.

Az állandóan külföldön lakó férj által feleség és gyermek eltartására önként küldött pénzbeli támogatások nem esnek kereseti adó alá. (Közigazgatási Bíróság 6003/1924. P. sz.) A tényállás az, hogy az elsőfoku pénzügyi hatóság a panaszost, akinek a férje állandóan Indiában, Bombayban lakik s ugyanott kereskedő, minden közelebbi adat hiányában mint export-import kereskedőt adóztatta meg általános kereseti adóval. Fellebbezése folytán az adófelsőszámlási bizottság a kivetett adót fenntartotta, annak a jogalapjául azonban nem az export-import kereskedést, hanem azt a járadékszerűt, az 1923. évi XXIII. t. c. szerint általános kereseti adó alá eső szolgáltatást jelölte meg, amely a házassági életközösség tartama alatt az egyik házastársat a másik részéről megilleti. Ennek a megállapításnak az indokát az adófelsőszámlási bizottság abban találhatta, hogy a panaszos a felhívásra adott bevallásában és később az elsőfoku kivetés ellen irányuló fellebbezésében akként nyilatkozott, hogy a távollévő férjétől olyan nem járadékszerű jövedelme van, amellyel az válik lehetővé, hogy az ő s a szintén otthonmaradt négy gyermeke ellátása s a gyermekek magyar neveltetése biztosítható legyen. Utóbb a panaszos is férjéhez költözvén, ez az ellátási és neveltetési apanage, kizárólag az itthonmaradt gyermekek ellátására és neveltetésére szolgál.

Az adófelsőszámlási bizottság a maga határozatát — amely különben a jövedelem valódi összegének a megállapítását illetőleg sem tartalmaz semmiféle elfogadható bizonyítékot — nyilván az 1922. évi XXIII. t. c. 1. §-ának 4-ik, esetleg 5-ik bekezdésében foglaltakra alapíthatta. Ez a megállapítás azonban bármelyik rendelkezésre hivatkozva történt volna is, nem helytálló, azért is a panasznak helyet kellett adni és a rendelkező rész szerint határozni, mert a hivatkozott törvény végrehajtása tárgyában kiadott 1922. évi 180.000 számú végrehajtási utasítás 8. §-ának 4-ik bekezdése szerint a járadékoknál az adókötelettség előfeltétele az, hogy annak jogi alapja legyen. Az önkéntes adományok, a rokon támogatások, a szülők részéről a gyermekeiknek önként adott apanageok stb. egyáltalán nem esnek általános kereseti adó alá. A járadékszerű visszatérő szolgáltatásokból eredő jövedelem adózathatóságának az előfeltételét pedig a hivatkozott utasítás 9. §-ának rendelkezése szerint az képezi, hogy annak teljesítése törvényen, bírói ítéleten alapuló, vagy szerződéssel megállapítható legyen. A fentforgó esetben még csak állítva sincs, hogy a panaszos kezeihez a férje részéről juttatott jövedelem jogi természete e követelményeknek felel meg, azért is adóztatásnak nem volt helye.

Földbirtok haszonbérbeadásából származó bevétel nem esik általános forgalmiadó alá akkor sem, ha a haszonbérbeadás köfajtés céljára történt. (Közigazgatási bíróság 682/1924 P. sz.) A kivetési iratok szerint panaszos fél kőbányáját az 1922. évi augusztus hó 15-től számított 10 évre L. Henriknek haszonbérbe adta. Haszonbér fejében az 1922. évre 666 mm, az 1923. évre 5000 mm. és az 1924. évtől minden évre 4000 mm. ki-

dolgozatlan terméskő, vagy a bérbeadó kívánságához képest ennek készpénzbeli értéke volt fizetendő.

A panaszolt forgalmiadót pedig azért vették követelésbe panaszos mint haszonbérbeadótól, mert az 1922. évre és az 1923. év első három hónapjára felvett 222.440 korona haszonbérösszeg után járó 3 százalékos forgalmiadót, 6674 koronát le nem róttá.

Minthogy ezen tényállás szerint a forgalmiadó tárgyául a panaszos és L. H. között létrejött haszonbéri szerződés, alapjául pedig a haszonbérő által fizetett haszonbérösszeg vétetett, az ingatlanok haszonbérbeadásából eredő bevételek azonban az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 15. pontja értelmében általános forgalmiadó alá nem esnek és e részben nem tesz különbséget, hogy a földbirtok haszonbérbeadása milyen célra és nevezetesen mint a jelen esetben köfeyítés céljára történt, mert a hivatkozott törvényszakasz a haszonbérletből eredő minden bevételt mentesít az általános forgalmiadó alól, az adómentességet vitató panaszt jogosnak elismerni és az adó törlesztését elrendelni kellett.

Ügyvédi iroda fenntartásával és az utazásokkal kapcsolatosan felmerült kiadások a forgalmiadó alapjából nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 5261/1924. P. sz.). Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 33. §-ának 4. bekezdése akként rendelkezik, hogy a munkateljesítményért fizetett ellenértékből a munkát teljesítő adózónak a munkateljesítménnyel kapcsolatban levő kiadásai nem vonhatók le.

Minthogy pedig az ügyvédnek az iroda fenntartásával járó, valamint az ügyfele által rábizott ügyek ellátása céljából teljesített utazások költségei mind az ügyvédi munkateljesítménnyel kapcsolatos kiadások, a kir. pénzügyigazgatóság jogosan és helyesen járt el, amidőn az irodai szerekre, az alkalmazottak fizetésére s az utazásokra fordított kiadásokat, amelyeket a panaszos ügyvédi foglalkozásból származó bevételeiből a törvény ellenére levont, az adóalaphoz hozzászámítottá.

Kegyuri kötelezettség alapján ellenérték nélkül kiszolgáltattott fa értéke nem esik forgalmiadó alá. (Közigazgatási bíróság 2828/1923. P. sz.) Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 30. és 31. §-ai értelmében az általános forgalmiadó tárgya az önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás és alapja az adóköteles által szállított áruk fejében teljesített fizetések összege. Minthogy a panaszos a papnak és tanítónak adott fát kegyuri kötelezettség alapján és ellenérték nélkül szolgáltatotta ki, ez a tevékenysége nyilvánvalóan nem tekinthető ellenérték ellenében áruszállításra irányuló és ekként forgalmiadó alá eső kereseti tevékenységnek.

Az állat eladására vonatkozó megbízást a marhalevél D) oldalára fel kell jegyezni, mert különben a megbízást teljesítő vevőnek kell tekinteni. (Közigazgatási bíróság 2339/1923. P. sz.). A panaszos azzal védekezik, hogy a szóban forgó marhalevélen feltüntetett 6 drb sertést Sz. Zs.-tól nem vette meg és nem adta tovább Sz. G.-nek, hanem Sz. Zs. megbízásából, aki azokat már előzetesen eladta, a marhalevélet elvitte a vevőnek: Sz. G.-nek és azt Sz. Zs. helyett a saját nevében eladóként átíratta Sz. G.-re, tehát a panaszostól, mint vevőtől állatforgalmi adót jogosan követelni nem lehet.

A panasznak helyet adni nem lehetett, mert eltekintve attól, hogy a panaszos a panaszban utólag felhozott tényállást semmivel sem bizonyította, megbízotti minőségét a 119.690/1921. számú pénzügyminiszeri végrehajtási utasítás 5. §-ának 3. bekezdésében kötelezően előírt módon, azaz a megbízott nevének a megbízó által a marhalevél D) oldalára történt keltezéssel és aláírással ellátott feljegyzésével nem igazolta és így a panaszos az állatforgalmiadó szempontjából jogosan volt olyan vevőnek tekinthető, aki a marhalevélnél a saját nevére való átíratása, illetve az állatforgalmiadó lerovása nélkül adta tovább a sertéseket.